

Для покращання інвестиційного клімату в Україні головними завданнями є удосконалення необхідної правової та організаційної бази. Створення умов для заохочення вкладення довгострокових фінансових інвестицій, формування системи стимулів інвестиційної діяльності підприємств та інвестиційного кредитування, істотне розширення спектра заходів конкурентної політики щодо запобігання антиконкурентним діям національних та іноземних інвесторів на українському ринку. Тому Україна повинна зробити все для того, щоб покращити своє загальне становище і зайняти гідне місце розвинутої європейської держави поряд з провідними країнами світу.

1. Сазонець І.Л., Федорова В.А. Інвестування: міжнародний аспект: Навч. посібник . – К.: Центр навчальної літератури, 2007. – 272 с. 2. Кузьмін О.С., Князь С.В., Тувакова Н.В., Кузнецова А.Я. Інвестиційна та інноваційна діяльність: Монографія / За наук. ред. О.С. Кузьміна. – Львів: ЛБІНБУ, 2003. – 231 с. 3. Закон України від 18 вересня 1991 р. № 1560-12 “Про інвестиційну діяльність” // Відомості Верховної ради (ВВР). – 1997. – № 47. 4. Матвієнко П.В. Покращення інвестиційного клімату – пріоритетне завдання державного управління // Інвестиції: практика та досвід 2007. – №1. – С.10

О.А. Горбач,

студентка гр. ЕК-311.

Науковий керівник – асист. О.М. Чубка

РИЗИКИ В ІНВЕСТИЦІЙНІЙ ТА ФІНАНСОВІЙ ДІЯЛЬНОСТІ СТРАХОВИХ КОМПАНІЙ

Питання управління фінансовою та інвестиційною діяльністю страхових компаній є недостатньо розробленими, оскільки основна увага приділяється операційній, страховій діяльності. Проте для ефективного управління страховою компанією необхідно враховувати усі складові її діяльності – операційну, інвестиційну та фінансову, які тісно пов’язані між собою.

Існує думка, що особливості фінансів і кругообігу фондів страхової організації зумовлюються специфікою страхування як економічної категорії та його особливостями як виду господарської діяльності [1].

Найважливішою особливістю грошового обігу, який пов'язаний з наданням страхового захисту, є ризиковий характер руху коштів. Тому актуальним є питання стосовно визначення ризиків, які супроводжують рух грошових потоків страховика. Ризики існують при здійсненні будь-якої господарської діяльності. На інвестиційну та фінансову діяльність страхової компанії впливають ринкові, податкові, інфляційні, кредитні ризики, ризики репутації, стратегічний, політичний ризики, ризик персоналу тощо.

При непередбаченій зміні процентної ставки (як депозитної, так і кредитної) на фінансовому ринку виникає процентний ризик. Валютний ризик проявляється в недоотриманні доходів у результаті безпосереднього впливу зміни обмінного курсу іноземної валюти, що використовується в зовнішньоекономічних операціях, на очікувані грошові потоки від цих операцій. Кредитний ризик відображає ризик ненадходження грошового потоку, який пов'язаний з визначеним активом чи дебіторською заборгованістю.

Інфляційний ризик пов'язаний із можливим знеціненням реальної вартості капіталу (у формі фінансових активів страховика), а також очікуваних доходів від фінансових операцій в умовах інфляції. При виникненні непередбачених фінансових втрат через запровадження нових видів податків, збільшення ставок податків, скасування наданих компанії податкових пільг тощо, можна говорити про податковий ризик. Політичний ризик зумовлюється можливістю збитків чи зменшення прибутку внаслідок ведення певної державної політики.

Фінансові ресурси, що акумулюються у вигляді страхових резервів, слугують істотним джерелом інвестицій в економіку. У розвинутих країнах страхові компанії перевищують за обсягами інвестиційних вкладень банки та інвестиційні фонди [2].

Ефективно організована інвестиційна діяльність певною мірою забезпечує якість страхових послуг і визначає ринкову позицію страхової організації. Інвестиційна діяльність впливає на основні характеристики страхового продукту, на його вартість, на фактичне виконання страховиком зобов'язань, які зумовлені строками страхових

виплат. На жаль, в сучасних умовах господарювання більшість страхових організацій не мають ретельно розробленої інвестиційної стратегії та вкладають кошти у фінансові інструменти афілійованих структур чи в банківські депозити.

Питання управління інвестиційним потенціалом страхових організацій щодо вибору партнерів не може залишатись поза увагою держави. Тому держава повинна запроваджувати нормативно-правове підґрунтя для поточних і перспективних потреб учасників фінансового ринку. Вітчизняним законодавством не передбачена (але й не заборонена) співпраця страхових компаній з пайовими інвестиційними фондами та іншими інститутами спільного інвестування. На практиці поширене створення дочірніх компаній, які обслуговують інвестиційні потреби страховиків [3].

В Україні ставки за депозитами залишаються ще доволі високими порівняно з іншими країнами світу, що сьогодні робить інвестування саме в ці фінансові активи привабливим для страховиків. Але зазначена форма інвестування є вразливою з боку системних фінансових ризиків. Крім того, проценти за депозитами зменшуватимуться через прихід на банківський ринок іноземних інвесторів, які пропонуватимуть кредити за низькими процентами відповідно до процентної політики власних національних ринків і, відповідно, знижуватимуть депозитні ставки.

Отже, ефективне управління страховика своїми ризиками в інвестиційній та фінансовій діяльності має стратегічне значення. І хоч українські страхові компанії можуть використовувати не всі інструменти інвестування для отримання прибутку, вже сьогодні помітні позитивні напрацювання лідерів ринку і великий інтерес інших учасників до нього.

1. Мамедов А.А. Категорія «фінанси» в фінансово-правовому регулюванні в сфері страхування // *Страховое дело*. – 2004. – № 5. – С.18–22.
2. Фурман В.М. Ризики в інвестиційній та фінансовій діяльності страховика // *Фінанси України*. – № 2. – 2008. – С.107–114.
3. www.forinsurer.com.